

[Baaga.]

opgave, så sandt som en kirke ikke er en kirke, uden at den driver mission. Jeg mener altså, at der nok skal kunne findes opgaver, som kunne lægges hen til menighedsrådet. Spørgsmålet er blot, hvorledes der ad lovgivningens vej kan åbnes adgang til, at opgaverne bliver taget op.

Til sidst har jeg et helt andet spørgsmål til den højtærede kirkeminister, et spørgsmål, der vedrører mindretallets stilling inden for menighedsrådene. Gang på gang har ministeren givet udtryk for glæde over den store frihed, der råder — og efter ministerens mening bør råde — inden for folkekirken og den kirkelige lovgivning. Hvis det er mere end ord, kan jeg ikke forstå, at der vedblivende eksisterer en bestemmelse om, at de valg, der skal foregå, når et menighedsråd konstituerer sig, skal ske efter reglerne for flertalsvalg, og at der ikke i § 14 i loven om menighedsråd er givet klare og utvetydige regler med hensyn til fremgangsmåden ved disse konstitutionsvalg, så også mindretallet inden for rådene bliver sikret indflydelse i de betydende udvalg. Dette er så meget mere påkrævet, som der virkelig findes steder, hvor flertallet ganske lader mindretallets repræsentanter ude af betragtning. I Vejle f. eks. har i to råd den største gruppe sammen med den mindste gruppe benyttet flertalsstillingen til at udelukke den næststørste gruppe fra at besætte en af de pladser, som på grund af dannelsen af et fælleskirkeligt arbejdsudvalg i denne by må siges at være af afgørende betydning for den næststørste gruppe, hvis også denne skal kunne have indseende med administrationen og arbejdet. I Frederikshavn skal noget lignende have fundet sted.

Medmindre ministeriet ud fra den gældende lovgivning er i stand til at give en bekendtgørelse, som sikrer mindretallet den ret, de efter almindelige demokratiske principper og i overensstemmelse med god parlamentarisk skik i andre organer inden for det danske samfund har krav på, må jeg bede den højtærede minister om omgående

at søge dette uheldige og i manges øjne forkastelige forhold ændret gennem en lovændring. Jeg føler mig på forhånd overbevist om, at det høje tings medlemmer alle vil være rede til at knæsette demokratiets princip på dette som på andre områder.

Harald Nielsen: Jeg har også et lille lokalt spørgsmål at fremdrage, og det vil være naturligt at adressere spørgsmålet til den højtærede landbrugsminister. Der foregår jo stadig visse steder her i landet en betydelig brydning af brunkul, og i forbindelse med denne brunkulsbrydning ophobes der vældige sandbjerge omkring brunkulslejerne. Disse sandbjerge giver anledning til sandfygning, når det stormer, og det er til stor gene for de omliggende ejendomme. Spørgsmålet er derfor, om man ikke bør foretage sig noget, således at disse arealer planeres og beplantes. Jeg skal ikke her gøre mig til talsmand for en bestemt fremgangsmåde. Når lodsejerne indgår en kontrakt eller sælger til brunkulsselskaberne, er de naturligvis i stand til at sikre sig, at lejerne bliver planeret, efterhånden som de tømmes; hvor det sker, er problemet for så vidt løst. Men der er jo de gamle og udtømte brunkulslejer, der nu ligger hen som øde månelandskaber, ligger hen som vældige sanddynger. Her bør man nok skride til en almindelig beplantning, idet det rimeligvis ville være alt for dyrt at foretage en egentlig planering. Jeg har hørt, at det skulle koste helt op til 5 000 kr. pr. ha eller endnu mere, og det vil vel være en for bekostelig foranstaltning.

Jeg har tænkt på, om man ikke kunne overdrage denne beplantningsopgave til Hedeselskabet. Det skulle så have udvidet sine beplantningsopgaver og skulle naturligvis også have flere penge til rådighed, men jeg finder, at det er en nyttig foranstaltning og også på længere sigt en produktiv foranstaltning at få disse arealer beplantet. Jeg rejser altså spørgsmålet over for den højtærede landbrugsminister og beder ham overveje, om vi ikke på en eller anden måde kan